

[Ole Vig Jensen]

Når det gælder spørgsmålet om at indføre et nyt ældrekriterium, mener jeg, at en række af de faldne bemærkninger under debatten kan give anledning til, at vi må se nærmere på det i udvalget, men lovforslagets hensigt er efter vores opfattelse rigtig, og om tidsfaktoren, som hr. Klaus Hækkerup var inde på, er der vel kun at sige, at skulle man gøre noget ved den på dette tidspunkt, skulle man udskyde igangsætningen af den del af aftalen, men det vil jeg næppe tro at kommunerne ville ønske, og derfor tror jeg, at vi skal gøre lovforslagene færdige så hurtigt som muligt.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil takke ordførerne for den brede støtte og sige, at den ikke forundrer mig, for det er lovforslag, der i det væsentlige tager sigte på at gøre det lettere at være kommune og kommunalbestyrelse, lettere at lægge budgetter, øger sikkerheden og dermed gør det lettere at være borger på alle de områder, hvor vi i disse år forsøger at indføre en større grad af brugerstyring og selvforvaltning, så man kan have tillid til, at de budgetter, der er lagt, kan holde, og de bevillinger, man forventer at få, rent faktisk også præsteres. Der er kun enkelte bemærkninger for mig at gøre.

Hr. Klaus Hækkerup spurgte, om det er rigtigt, at den 1-årige aftale om finansieringsgarantien for 1992 egentlig kan kaldes en konjunkturregulering eller en konjunkturgaranti, og det kan den godt. Det er egentlig en konjunkturgaranti, der giver den sikkerhed, som kommunerne har ønsket for 1992. Kan den så fortsætte i 1993, 1994, 1995 og i al evighed? Ja, det kan den i teorien godt, men det må være op til de 1-årige aftaler, vi stadig skal have. Vi har en rammeaftale, der dækker perioden til 1994, men vi forhandler stadig for de enkelte år, så vi må lade historien råde og spørge: Hvilke erfaringer fik vi egentlig? Hvor stor er tilfredsheden i kommunerne, og hvor stor er tilfredsheden i det statslige system? Men det er klart, at sigtet er at give en budgetsikkerhed, som kan sikre fornuftig planlægning i kommunerne.

Det er rigtigt, at der ikke er nogen garanti for, at Folketinget godkender de aftaler, som regeringen indgår med de kommunale parter; det var hr. Poul Nødgaard også inde på, og hr. Poul Nødgaard spurgte: Var det ikke mere rigtigt, hvis Folketinget kom ind på et tidligere

tidspunkt? Det vil jeg sige klart nej til. Det er nu engang sådan, at Folketinget er den lovgivende forsamling, og at regeringen forhandler vilkår, men det er klart for enhver, at alt, som fordrer en ændret lovgivning, selvfølgelig er betinget af, at Folketinget godkender det. Det ved man i forhandlingsfasen, og der findes i virkeligheden ingen anden metode til på fornuftig vis ellers at føre forhandlinger mellem statsmagten og de kommunale parter.

Hr. Klaus Hækkerup spandt en ende, for der skal vel også spindes, selv om vi har tider, hvor vi nærmer os konsensus, om den bemyndigelse til ministeren, der står i § 27, stk. 1, i lovforslag nr. L 131, hvorefter ministeren får en bemyndigelse til at fastsætte beskatningsniveauet. Det er nyt, i forvejen har ministeren bemyndigelse til at fastsætte beskatningsgrundlag, udskrivningsgrundlag, nettodrift og anlægsudgifter. Det nye om decimalerne skyldes, at man nu er i stand til med datakraft at få et mere retfærdigt billede ved at tilføje flere decimaler, og det er også et kommunalt ønske.

Hvorfor kommer vi først med lovforslaget nu?

Vi blev færdige med at gennemgå det tekniske oplæg med de kommunale parter ved udgangen af oktober måned 1991, og som hr. Poul Nødgaard sagde, er det teknik, som lovforslaget beskriver. Det er altså et lovforslag, der er udarbejdet i enighed med de kommunale parter, og det gjorde selvfølgelig også, at vi ikke var i stand til at fremsætte det på et tidligere tidspunkt.

Men jeg vil gerne sige, at det har været kendt for alle kommuner, at det ville indgå i aftalen om den kommunale økonomi, at man ændrede vægtningen for de ældre aldersgrupper, og det er sådan, at de enkelte kommuner selv kan beregne deres andele af ældre i forhold til det samlede antal ældre og dermed vide, hvorvidt de i givet fald kommer til at modtage flere penge eller aflevere penge. Men det afgørende for regeringen har været, at vi har fulgt de ønsker, som også de kommunale parter har haft om, at lovforslaget blev fremsat, så det fik virkning fra 1992, for der lå ikke nogen egentlig statslig økonomisk interesse i at udskyde det til 1993.

Så var hr. Villy Søvnald inde på spørgsmålet om vægtningen af de ældste, og her vil jeg gerne sige, at det ikke skal forstås på den måde, som hr. Villy Søvnald gør, nemlig at man væg-